

opusdei.org

„Boh mi dal nezaslúžený dar obrátenia“

„Cítila som, že niekomu naozaj záleží na mojej duši a uznáva moju naliehavú potrebu zmieriť sa s Bohom prostredníctvom jeho cirkvi.“ Magdalena, mladá mamička z Filipín, rozpráva o svojej ceste ku katolíckej cirkvi.

18.04.2024

Vyrastala som na Filipínach, v katolíckej krajine, a bola som pokrstená v rímskom obrade ako

väčšina Filipíncov. Krstom však môj vzťah s cirkvou začínal aj končil. Nebola som vychovaná ako katolíčka a vo veľmi mladom veku som sa vzdialila tak, ako sa len dá. V 19 rokoch som sa nanešťastie považovala za ateistku.

Uplynulo niekoľko rokov a teraz som manželkou dobrého muža a čerstvou mamou chlapčeka. S manželom sme boli bežní novodobí neveriaci. Žili sme dobrý, slušný život a zastávali sme vznešené princípy, no Boh a náboženstvo boli pre náš svet úplne irelevantné. Všetko, čo súvisí s vierou, sme považovali za nemoderné, zastarané a iracionálne. Mysleli sme si, že náš život je dobrý aj bez Boha. Život sa nám zdal skrátka fajn.

Jedného dňa mi z ničoho nič dal Boh nezaslúžený dar obrátenia. Keďže som bola veľká hriešnica a nebola som priateľkou Boha, táto milosť bola

neuveriteľne bolestivá a veľmi mnou vnútorne otriasla. Predtým som na Boha takmer nikdy nemyslela a zrazu ako keby niekto prepol vypínač, Boh bol všetko, na čo som celé týždne dokázala myslieť vo dne v noci: Existuje Boh? Zjavil sa nám niekedy? Kto to je? Ktoré náboženstvo to správne pochopilo? Ak je skutočný, čo mám potom teda robiť? A taktiež, čo sa to so mnou deje?

Moje srdce bolo stále rozrušenejšie a posadnutejšie, ako som sa snažila odpovedať na jednu otázku po druhej a prvýkrát po rokoch som sa vrúcne modlila. Dostala som nadmieru milostí, v prvom rade nevysvetliteľnú túžbu ísť na spoveď (čo som nikdy predtým neurobila) a skutočný telesný hlad po eucharistii (ktorú som nesmela prijať). Akosi som vedela, že sa musím vrátiť do katolíckej cirkvi, ale ako?

Hľadala som pomoc všetkými spôsobmi, ktoré mi napadli: kontaktovala som svojich jediných dvoch katolíckych priateľov; oslovila som rehole a laické organizácie; otravovala našu neuveriteľne zaneprázdnenú farnosť, aby som sa mohla stretnúť a porozprávať s kňazom... Z nejakého dôvodu ma žiadna z týchto ciest nedostala veľmi ďaleko a po dvoch dlhých mesiacoch som bola stále veľmi stratená a ani zďaleka som nebola schopná prijať sviatosti.

Keď som si prvýkrát uvedomila, akú obrovskú vzdialenosť som zámerne postavila medzi Boha a seba, zmocnilo sa ma zúfalstvo. Mojou jedinou nádejou bola zvláštna modlitba, ktorú som sa začala učiť a odriekať každý deň – neznáma, no utešujúca: svätý ruženec.

Kristova lúbezná vôňa

„Nechať naše slová a skutky
preniknúť touto lúbeznou vôňou
znamená rozsievať okolo seba
porozumenie a priateľstvo. Nech náš
život sprevádza životy ostatných
ľudí, aby nikto nebol opustený alebo
sa takým necítil. A naša láska musí
byť plná srdečnosti a ľudského tepla.“
(Sv. Josemaría Escrivá, *Íst s Kristom*,
36)

Netrvalo dlho a Panna Mária
odpovedela úbohej hriešnici.
Prozreteľnosť ma nasmerovala na
Opus Dei prostredníctvom videa,
ktoré som videla na YouTube.
Celkom mimochodom sa v ňom
spomínalo, akí úžasní sú členovia pri
poskytovaní poradenstva a
duchovnej formácie.

Všetko, čo som v tom čase vedela o
Opus Dei, pochádzalo z Wikipédie.
Nečítala som ani žiadne spisy
svätého Josemaríu Escrivá, ale na
tom nezáležalo. Aj bez

predchádzajúcich skúseností alebo znalostí bolo ľahké pochopiť a nechať sa pritiahnúť k Dielu vďaka ľuďom, ktorých som stretla. Vyžarovala z nich radosť a pokoj kresťanského života. Prvýkrát po mesiacoch som cítila, že niekomu naozaj záleží na mojej duši a uznáva moju naliehavú potrebu zmieriť sa s Bohom prostredníctvom jeho cirkvi.

Milá a oddaná supernumerárka Opus Dei v mojom meste ma sprevádzala mojou krízou viery s ohromujúcou láskou. Počas niekoľkých mesiacov som dostala materiály k základom katechizmu, prípravu a usmernenie k mojej prvej svätej spovedi, právne rady (z kánonického práva) a pomoc pre splatnenie môjho manželstva v katolíckej cirkvi. Taktiež zázračne zariadili aj moju birmovku, aj keď vyzeralo nemožné. Môj syn bol pokrstený v našej farskej kaplnke. Veľmi skoro po tom, čo som stretla túto supernumerárku, sme zistili, že

obe máme namierené do Jeruzalema: ona tam išla na púť a ja som sa tam išla presťahovať so svojou rodinou. Bola to Božia prozreteľnosť.

Jeruzalem

„Správajme sa teda ako Božie deti k Božím deťom: nech je naša láska láskou obetavou, každodennou, pozostávajúcou z nespočetných drobných prejavov porozumenia, tichej obety, nepovšimnutého sebadarovania. To je *bonus odor Christi*, Kristova lúbezná vôňa, ktorá spôsobila, že tí, čo žili spolu s našimi prvými bratmi vo viere, mohli povedať: „Pozrite, ako sa milujú!““ (Sv. Josemaría Escrivá, *Íst s Kristom*, 36)

Len jednu vec sme na Filipínach nevedeli dosiahnuť, nech sme sa snažili akokoľvek: cirkevný sobáš. Medzináboženský zväzok medzi mojím manželom a mnou si vyžadoval špeciálny dišpenz od arcibiskupa, aby sme mohli byť

riadne zosobášení podľa cirkevných zákonov, no ani napriek neúnavnej snahe sa nám to nepodarilo zabezpečiť pred odchodom do Jeruzalema. Jeden z láskavých kňazov Opus Dei, s ktorým som sa zoznámila, nám dával nádej. Bol si takmer istý, že vo Svätej zemi sa nejako zosobášime... A mal pravdu.

Tento kňaz bol v kontakte s dlhoročnými jeruzalemskými supernumerármi, ktorí nás už krátko po pristátí privítali vo svojom dome. S manželom sme v Jeruzaleme predtým už boli. V meste má dokonca aj rodinu. Tentokrát sme sa však cítili menej cudzo a viac ako doma práve vďaka úprimným priateľstvám, ktoré nám ponúkli ľudia z Diela.

Naša svadba, ktorá sa na Filipínach zdala taká nemožná, bola rýchlo zorganizovaná. O tri týždne sme v ich skromnom, ale krásnom oratóriu

slávili túto svätú sviatosť. Okrem nášho malého syna boli pre nás všetci ostatní prítomní úplne novými tvármi, no napriek tomu srdečnými a šťastnými. Nemyslím si, že členovia Diela majú vo svojej slovnej zásobe slovo „cudzinec“. V deň našej svadby sme sa medzi nimi určite ako cudzinci necítili.

Znovuzrodená vo Svätej zemi

“Svätosť – skutočná svätosť sa vylieva, aby svojou hojnosťou naplnila srdcia a duše druhých. – Božie deti sa posväcujú tým, že posväcujú iných. – Žije sa v tvojom okolí kresťanský život? Rozmýšľaj nad tým každý deň.” (*Vyhňa*, 856).

Keď sme sa plánovali presťahovať do Jeruzalema, môj život bol úplne bez viery. Uprostred Božieho mesta a jeho vyvoleného ľudu by som pozerala a nevidela, počúvala a nepočula. Namiesto toho ma Boh zachránil predtým, ako sme opustili

Filipíny, a keď som cestovala domov do Jeruzalema, tak aj moja duša.

Táto bývalá pohanka sa tak zázrakom ocitla vo Svätej zemi ako „znovuzrodená“ katolíčka, obklopená ľuďmi, ktorých srdcia každý deň vrúcne hľadajú Boha, chodia na svätú omšu s pútnikmi z celého sveta a kráčajú mnohými rovnakými cestami, ktorými kráčali aj náš Pán a naša Pani. Už predtým som videla žiarivú krásu Jeruzalema, no nič sa nevyrovná tomu, ako ho vníma duša zamilovaná do jeho tvorcu.

Magdalena Garcia

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/boh-mi-dal-nezasluzeny-
dar-obratenia/](https://opusdei.org/sk-sk/article/boh-mi-dal-nezasluzeny-dar-obratenia/) (26.03.2025)